

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX.

MARIJIN LIST. št. 7.

JULI 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrežuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENDOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

Na podporo M. Lista so darovali v dinarah: Čolig Štefan Brezovica 10, Martjanski naročniki 45, Anton Čurič Steelton 130, Celec Ferdinand Rakičan 5, † Škafar Mihal Beltinci 10, Levašič Verona D. Lendava 5. — Bog povrni!

Kalendarje Srca Jezušovoga bodo letos vekši kak lani i cena njim li ostane. Ki nima jo M. Lista, naj si ga naročijo i dobijo za 10 Din., vse, M. Liste pa še kalendar. Če pa nima jo M. Lista, pa samo za kalendar dajo 6 Din. i če ga dobijo po pošti ešče 50 par več.

Pošta.

J. Čontola Pertoča 8. Če želite, da se dari vaših darovnikov po imeni objavijo, pošljite imena vseh v Celje ali v Veržej, kama dare pošljete i prosite gospode, naj dajo dare objaviti z imeni darovnikov vred, gda je do rok dobijo.

Naše starinske pesmi.

Tretja od Marije.*

Oh kerščani vklop spravleni
z ete fare tišinske,
hote, hote se k Mariji,
se k Mariji smilenja,

Da spoznate, ka je mati
smilenoga Jezusa,
Da nej zadosta, daj človik
mislo vsako vōro na Boga.

Na Boga i na Mater božo,
štera ete ključa ma,
ka odpira nebeska vrata,
štera jeso za grešnike.

A m e n.

Pesem od B. D. Marije.*

Vtegni z nebes, oh Marija, tvo rokou,
Ne odūri v potrebčini mo prošnju,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Pomilij me, draga Mati Jezusa
i ftišaj serditost Kristuša,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Pomočnica si za Boga velika,
itani gori pouleg méne grešnika,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Gda bode bliži konec mojega žitka
i dūša de se loučila od tela,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Oh Maria, zvūna tēbe pri Bougi,
icimam tužni grešnik vekše pomoči,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Teda me troštaj tužnoga grešnika,
prosi, moli sina za mé Kristuša,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Ši me ostaviš, Maria, ka včinim,
avolo ružni grehov kak obstojim.
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

Hvalena boidi, Jezusa dika,
hvalena boidi, nebeska Kralica,
Maria, Maria, Maria, Mati boža!

A m e n.

* Stare pesmi iz sebeščanskega rokopisa.

Nevtepenoj sladkoj materi.

„Ka naj povem, ali ka naj naznanjam od imenitne i svete Device? Samo Boga izvzemši, od vseh je zvišenejša postala; po naturi je lepša kak Cherubini i Seraphini i vsa angelska vojska: štero zadosta hvaliti ne more nebeski i zemelski jezik pa niti angelski. O blažena Devica, čista golobica i nebeska zaročnica, Marija, neba, cerkev i prestol božanstva, štera sama maš v nebi i na zemlji bliščečega se Kristuša. Svetli oblak, ki si najsvetlejši blisk pripelala z nebe na zemljo, da svet presvetiš, Kristuša. Zdrava, milošče pune, vrata nebeska, od šterih prorok v Pesmih med molitvov odkrito i vednako govori zazavajoč: Zaprti ograd si, sestra, zaročnica moja, zaprti ograd, zapečaten stüdenec.“ (Sv. Epiphaniij püšpek: Oratio de laud. S. Mariae Deiparae.)

Zaprti ograd si, Marija,
Samo Gospod je trgao njegov sad;
Samo On, nikdar hüdbija.
I ograd moj? Odprt je kelkokrat!
Odprt je: hodi v njem hüdi svet;
Samo On ne... že davno je pregnan, —
Za Njega, za Boga, je zapret . . .
Pred vratmi On stoji, — klonka zamán.
Pa ograd moj za njega le je stvorjen
I gredarica, Ti si njegova . . .
Smiluj se mi! Odkleni si ga zraven!
Olepša naj ga tvoja rokica!
Pa povaj v njem, sad, rožice,
Med njimi spevlo ptičice . . .
Da se tolaži tist' Srce
Ki je na križ' vmrlo za me.

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Marijino nadčastenje.

Sv. Augustin pravi: „Marija je Jezusa kak devica poprijela, kak devica rodila i Devica poprijela, kak devica je ostala. Kak je ščipkov grm ogenj ne vničo, ravnotak je Kristušovo rojstvo nej vrazilo Marijinoga devištva; kak se je Kristuš skoz zaprtih dver prikázao apoštolom, ravnotak je prišo na svet, ne da bi vrazilo Marijino devištvo. On je spodoben k sunčanomi traki, šteri sveti skoz glaža, ne da bi toga pokvaro.“ Sv. Janoš Zlatovŭstni pa trdi, ka je Bl. D. Marija nebesko okno, skoz šteroga da Bog sijati pravo svetlost na svet. Zato, da je Bl. D. Marija i mati i devica i ar je njeno devištvo tak visoko, ka ga niedna druga dŭša ne mogoča dosegnoti, zove jo sv. Maticerkev za „sveto devico devic.“

V evangeliumi sv. Mataja XIII. 55. je guč od Jezušovih bratov. Sovražniki naše vere z teh reči sklepajo, ka je Dev. Marija mela več dece i je zato ne deviška kak to vči kat. Maticerkev. A ne pozabimo, ka pri Židovah v starom zakoni, kak nam to sv. Pismo svedoči, so se za bratjo imenŭvali ne sami krvni bratje i sestre, nego tŭdi bratanci i bratane, sestranci i sestrane. Gda je zato guč od Jezušovih bratov, je guč od Jakoba, Jožefa, Judaša i Šimona, ki so bili Jezušovi sestranci. Če bi Dev. Marija več dece mela, ne bi jo trebelo siroto zročiti od vmirajočega Jezusa sv. Janoši, kak pravi sv. Chrisostom.

V evangeliumi sv. Mataja se tŭdi čte, ka je porodila svojega „prvorojenoga.“ (Mat. I. 25.) Z toga izraza tŭdi sklepajo sovražniki naše vere, ka je Bl. D. Marija več dece mela. Pozabijo pa sovražniki Matere bože na pisavo sv. Pisma, štero *jedinorojene* za prvorojene zove. Prvorojeni se je nadale po Mojzešovej postavi mogo dati božoj službi posvetiti ali pa z darom od te odkŭpiti. Ar je pa Jezus zato prišo na svet, naj kak naš Zveličar slŭži Bogi i po toj najpopolnejšoj službi nas reši greha i pekla, Ga ne more sv. Pismo nači zvati, kak za prvorojenoga, ki mora Bogi slŭžiti. Blažena Dev. Marija je devojka. Njeno devištvo slavi sv. Dŭh Bog že dvejezero let v kat. Maticerkvi i je bo do konca sveta. Samo tistim neide v glavo njeno devištvo, kem ne de v srce čisto življenje. Ki pa ljubijo čistočo, so bežali i bežijo i bodo bežali pod njeni deviški materinski plašč, pod šterim lelije najboljše varno cvetejo. Bežimo mi tŭdi sem i jo prosimo, srčno milo: dečki-dekle i nedužna dečica: Sveta devic Devica! Moli Bog za nas! — Po Devici devic čisti ostanemo.

Devica Marija karmelitanska eli škapulirska.

(16. juliuša.)

V Palestini 5 dni od Jeruzalema pri morji stoji Karmelska gora. Na toj gori jo nekdaž živo prorok Elija s svojimi vučeniki. Praviijo, da je ta šola stala do Kristušovij časov. Kak se šte v v rimskom breviri, se je na toj gori najprle začnolo češčenje Device Marije, gde so joj postavili cerkev, štera se je zvala: Naše ljube Gospe od karmelske gore. Tū odnet je tūdi ime: Devica Marija karmelska. Na toj gori se je ustanovo red, ki se je imenūvao karmelitanski red. Štao je iz pobožnih možov, ki so Marijo častili s postom, molitvami i premišlavanjoma. Leta 1240 pa so bili tej moške pregnani iz gore i so šli na Angleško. Tū se jim je pridružo pūščavnik po imeni Šimon, ki je sledkar postao general karmelitskoga reda.

Nekoga dneva je Šimon proso D. Marijo pomoči, ar so ga njegovi neprijateli preganjali. V toj molitvi se njemi je D. Marija prikazala i to je bilo 16. juliuša 1251 leta — s škapulirom v roki i njemi pravila: „Moj sin, vzemi te škapulir, kak znamenje moje zveze, pečat mera i rešitev v nevarnosti. Što merje v njem bo obvarvan večnoga ognja!“ — Sveti Oča, papa Benedikt XIV. so to prikazen potrdili, odpūstke postavili i so zapovedali, da se naj svetek Marije karmelitanske, eli škapulirske obhaja vsako leto 16. juliuša

Što nosi te škapulir, se spozna za posebnoga častilca Marijonoga. Kak se kraljevski služabniki poznajo, da nosijo kraljevska znamenja; grofovski služabniki nosijo grofovska znamenja; tak Marijini služabniki nosijo Marijino znamenje i to je škapulir.

Či te smem pitati, dragi čitateo, maš li ti tūdi Marijino znamenje, škapulir? Maš-li voljo ga nositi? Či ga že nemaš, eli si ga dosegammao nej šteo nositi, eli si ga noso brez vsake pobožnosti, skleni zdaj popraviti vse, ka si dosegammao zamūdo.

*

Kakšo korist (hasek) pa ma tisti, šteri nosi sv. škapulir? Sama Bl. D. Marija je razodela sv. Šimoni tole:

- 1.) da se grešnik ležež spreobrne; pravičen i spokorni ležež ostane na pravoj poti;
- 2.) da se dostakrat z nevarnosti reši;
- 3.) da dobi popolne odpūstke na den, gda je bio sprijet v bratovščino; na svetek sv. Škapulira; i na zadnjo vōro;
- 4.) je deležen vsej dobrih del i molitev karmelitov;

5.) da ne bo pogubljen.

V bratovščino sv. Škapulira nišče ne obvezan, da bi mogeo pristopiti, tudi pri sodbi zato nišče ne bo pogubljen, da bi njemu Sodnik pravo: „Nej si noso škapulira, ne moreš zveličan biti.“ Vendar je pa ta bratovščina jako dobra i vredno, da se vsem priporoča zavolo tistih milosti, štere dobi, či je v bratovščino zapisan. Reči ka „ne bo pogubljen“ moremo prav razumeti. Škapulir sam na sebi nema tiste moči, da bi koga pred peklom obvarvao; gotovo pa je, da tisti, ki nosi škapulir, se večkrat zmisli na Marijo, na Jezusa, na njegovo trpljenje, se bole skrbi za zveličanje. Vnogo zgledov je, da so se veliki grešniki, ki so nosili sv. škapulir — rešili nagle i neprevidene smrti.

A naj se nišče ne zanaša i misli:

„Jez se ne morem pogübiti, ar škapulir nosim i poleg toga v grehi živem.“ Što je trdovraten v grehi, i se nešče spokoriti, tistomi tudi ne pomaga, či 100 škapulirov nosi. A škapulir, šteroga vsigdar nosimo na sebi, nas ravno opomina na Jezusa i na Marijo, i nas tak brani greha. Pred vsem pa njene molitvi nam sprosijo srečno smrt, to pomeni njena obljüba, ka se rešimo pogübljenja — naj samo pobožno, z ljübezni do nje nosimo sv. škapulir.

I po pravici, kak bi si v srci mogli kaj grdoga misliti i želeti, či mam na prsah Marijino podobo? Kak bi mogli kakši greh včiniti, gda nam podoba Marijina s škapulera kriči: „O! ne žali mene i mojega Sina; ne križaj znovič mojega Sina!“ Eli je mogoče, da se človek s škapulirom poda v greh, v smrtni greh? Skoro bi lejko pravo, da se podoba Jezusova i Marijina z grehom zamaže. O! to se pravi, svete reči z nogami tlačiti v blato. Zato pa, dragi čitateo, či misliš greh delati, prosim te, deni iz sebe sv. škapulir, da ne boš silo Marijo, da bi bila zraven pri Tvojem grehi. — O pa to ne napravi nigdar, liki se vsi, ki ga nemate, denite si ga gor i nosimo ga vsi tak, kak se to spodobi za Marijino deco. In po takšem nam bo zaistino škapulir obramba v nevarnosti, pečat méra i pomoč na zadnjo vöro. Marija škapulirska — prosí za nas!

Zojka.

Svetoga Antona padovanskoga zadnje reči so bile: *O slavná Gospa nad zvezde zvišena!* — Na Marijo je mislilo vsigdar njegovo srce, zato so njeno ime šepetala njegova vüsta i gda so se zadnjič odprla.

Gobava.

(Pripovedava bela misijonarka iz Afrike.)

Mara, mlada zamorka, od roda Baganda, je bila, kak so vsi pravili najlepša dekla cele tiste dežele. Z zaročnicov sv. pisma je lahko pravila: „Črna sem nego lepa.“ Pripoznala je pa tudi sebi te svoje prednosti; i čiravno bi sama ne zapazila toga, so njoj povedali nevoščljivci i priliznjene reči njenih častivcov. Škoda, da so se njoj te hvale preveč dopadnole i se zato nikak ne mogla določiti, šteroga iz mnogih voglednikov naj si izvoli za moža. Tudi hūdobni dūh je ne počivao; vedno njoj je šepetao svoje lažljive obljūbe i njoj v bleščečih farbah malao prihodnost puno sreče i radosti. I zaistino se je v začetki tak vidilo, da se njemi bo deklica vlada. Ne je več znala, kak bi se obračala, kak obnašala, da bi se bole dopadnola sveti. K sreči pa je proti svojoj gizdosti mela nekše posebno nagnjenje do molitve i pobožnost do prečiste Device i trdno je sklenola nasledūvati svojo nebesko varhinjo v dūšnoj čistosti. Tudi dūšnavest njoj je ne dala mira opominjajoč jo neprestano. Vsa razburjena zavoljo toga začne Mara moliti, srčno proseč brezmadežno Devico i svojega angela čuvara za pomoč ino obljūbi, odsegamao se bole skrbno ogibati grešne priložnosti i čuvati svojo deklinsko čast. Ali njeno srce je že kūšalo sladki čemer nečimurnosti i gda so se skūšnjave ponovile z vekšov silov i bole pogosci, se je vidilo, kak či bi se vse zapriseglo proti njoj, hoteč jo vničiti. Notrašnji dūšni boji ino beganje zvūnešnjih sovražnikov so bili tak siloviti, da je uboga dekla ne znala, ne v štero stran, ne kam. Ali mogla se je odločiti: Ali gibati se slabih prilik i zapreti svoja vūha zapeljivim glasom, ali pa bo se prekopicnola v prepad; srednje poti je tū ne bilo.

Mara je bila v krščanskem navuki dobro podvčena, navdajala jo je živa vera v večne resnice, od smrti človekovej, pravici božoj nad svojimi stvarmi, šteri dobro plačūje i hūdo kaštiga. I to je bila njena rešitev. Či bi bila menje podvčena, ali površna bi se skoro gotovo pūstila premagati. Tak pa je, poslušajoč opominjajoči glas dūšnevesti i svojega angela čuvara, prosila v gorečoj molitvi pomoč i razsvetljenje od zgoraj. „Kaj mi pomaga,“ je mislila sama pri sebi, „či me občūdūjejo i so nevoščeni na mene zavolje zvūnešnje lepote? I či tudi bi za nekaj časa najšla tū na zemlji v tom svojo srečo i zadovoljnost, kak dugo bi pa to trpelo? Morebiti samo nekaj dni . . . i potem! Kaj bo mela od toga moja dūša? Morebiti večno pogūbljenje!“

To resno premišljavanje i milost božja, sta jo pripeljala do junaškoga sklepa. Poda se v kapelo preblazene Device, poklekne tam pred nebesko Gospo s suznimi očmi iz dna duše proseč: Marija, moja dobra mati! Glej me tu pred Tebov i pomagaj mi proti mojim sovražnikom! Ti znaš, kak sem se bojuvala i kaj sem trpela; zdaj me ščejo moči zapustiti. Trepečem od misli na grozečo nevarnost, ar sem slaba stvar, stoječa na robu prepada. Včini, o dobra Mati, konec tomi boji, pomagaj svojemi deteti do srčnoga mira, da bom varno hodila po poti, štera pela k Tebi v nebesa! Pošli mi bolezen, štera bo vničila mojo lepoto, zavoljo štere se mi proti poguba, da mi ljudje ne bodo več metali zank, i se ne bodo brigali za mene i da bom mislila samo na to, kak bi se dopadnola Tebi, moja nebeska Mati, i Tvojemi božemi Sini!“

Gotova se je ta ponizna i presrčna prošnja jako dopadnola preč. Devici, ar joj je včasi poslunola. V srce tak hudo skušane mladenke se je naselo nebeski mir, gda je prišla iz kapelice; njeno telo je pa *napadnola gobava bolezen*. Gobavost je strašno mučna bolezen. Eden del tela zagnjili za drugim, prst odpadne za prstom i celo telo pokrijejo velke kraste i meheri. Ar se bolezen prime, so gobavi, za vsikdar ločeni od drugih ljudi. Samo krščanska usmiljenost, požrtvovalni misijonarje i misijonske sestre se tudi te bolezn i ne prestrašijo, da rešijo konči duše teh siromakov. (Opomba urednika: Što žele za vedne čase ustanoviti posteo za ednoga gobavca, naj piše misijonarom v Groblje, p. Domžale i tu dobi odgovor, kelko je za plačati.) Zdaj je mela mir pred zapeljivcama. Popolnoma ločena od sveta, to je bila odsegamao njena usoda, štero si je sama izvolila, zavetje za gobavce je bila njena domovina. Toda či tudi svet več ne mislo na njo, kaj zato. Njeno mesto je bilo zdaj med prijatelji božimi i ljubljenci preblazene Device.

Pitao bo morebiti što: ali je Mara nikdar ne obžalovala svoje junaške prošnje? — Ne! Vezalje, štero jo je nekda kapčilo na te svet, je bilo raztrgano za vsikdar i drugo, bolje sladko jo je vezalo z drugim svetom, vezalje svete ljubezni i vüpanje na boljše življenje onkraj groba, štero je bilo odsegamao njena miseo i žela.

Gda jo nešternoga dni misijonar pita: „Mara, želeš, da prosim ljuboga Boga za tvoje ozdravljenje?“ njemi odvrne bolnica: „Nigdar, oča; naj ostanem, kakša sam! Bogi sam darovala svojo mladost i svoje zdravje, On mi oboje nazaj da v nebesih“.

Priprava i zahvala sestre Benigne Konsolate Ferrero za sveto obhajilo.

I. Priprava.

Moj Jezuš, moj Bog, neskončni kinč nebes i zemlje, z kim ma tvoj nebeski Oča veselje: ti prideš k meni, ki nesam drugo kak nevolna mala ničest, pokvarjen po grehi, ogrden po nepopolnostih, oslavljen po neprestanih nevarnostih, slepi za svoje falinge, gluhi za tvoja boža navdihavanja, nemi, gda se ide za to, da bi se naj ponižao, priznao se za nikajvrednoga pred Tebov i pred stvarmi, z žlakom vdarjen za dobra dela, štera ne opravljam, zvün če me tvoja boža milost takrekoč s silov nosi. O moj presmiljeni Jezuš, kam' naj zbežim, gda si Ti, ki si Bog, navzoč vsepovsedi? Kak naj bi se skrio pred Tvojimi božimi očmi, štera vse vidijo?

Ne, Jezuš, ne bom, zbežao iz strahū pred tvojov pravičnost-jov, nego zbežao bom iz ljübezni do tvojega smiljenja. Zbežao bom zato, da pribežim v tvoje premilo Srce.

Moj dober Jezuš, daj odpri mi njegova vrata, da bom mogo priti v nje, potem je pa taki zapri, da nikdar več ne bom mogo vō. Dodeli to milost tūdi vsem dūšam, štere bodo tak srečne, da te sprij-nejo v svetom obhajili; i kda bomo vse v tvojem Srci, pripravi nas ti sam, da te sprijmemo spodobno pa da bomo verno ostale v tvojoi družbi celi den i celo noč. Amen.

Moj Bog, moja najvekša Ljübezen, moje vse, jaz brezno ničevosti, ničest gledoč na dobro, ničest gledoč na jakosti, ničest gledoč na vernost, ničest gledoč na sodelavanje s tvojov miloščov, ničest gledoč na zahvalnost, iz globokoga brezdna svojega siro-maštva, zezavam, podeli mi iz brezdna svojega usmiljenja milost, da te bom mogo spoznati pa dati spoznati tūdi drugim, ljübiti i ljübezen do tebe, razširjavati tūdi med drugimi, služiti Ti i včiniti, da ti bodo služili tūdi drugi z vsov popolnostjov, štere je zmožna uboga stvar, na tvojo vekšo čast.

„Zatrjavam ti o pobožna dūša, govori Jezuš, da vsakokrat, kda opravi dūša to djanje z istinskim čüstvom globoke poniznosti, mi rani Srce z zlatov strlicov, skoz rane, štero mi napravi dūša, prikipi iz mojega Srca za dotično dūšo i za sv. Cerkev bogata vretina milosti. To je tūdi najboša priprava za sv. obhajilo, kajti Bog se da poniznim bole obilno.“

II. Zahvala.

Moj prenežni, presladki, preljübeznivi Zaročnik Jezuš, Lelija dolin, Odvset vekivečne Svetlosti, Gledalo brez, zamazka Ti, Bog

neskončno sveti si v meni? O moj Bog, Bog mojega Srca, Srce mojega Boga, kak se čutim vničenoga pred tebov, ali kak zavupam v tvojo tak milo dobrotivnost!

Ravno zato, ka sam ničest, zavupam še bole, zato ka si prišo po mé v brezno mojega siromaštva. O Jezuš, vretina ljubezni, daj mi istinsko ljubezen do tebe. O Jezuš, vretina poniznosti, daj mi istinsko globoko poniznost, O Jezuš, bodi mi Jezuš, brani me pred mojim sovražnikom, zakleni me v svoje sveto Srce, navči me postati, kakšega me želeš.

Ti vidiš, da bi te rad ljubo, vidiš, da bi rad bio tebi veren, vidiš, da bi ti rad vu vsem po volji šo. O Jezuš, iz te ničevosti napravi čudo svoje vsegamogočnosti: posvetitev te uboge duše bo zmagoslavno znamenje tvojega usmiljenja.

(Sestra Benigna redovnica iz reda Marijinoga obiskavanja je živela i vmrla med tov strašnov svetovnov bojnov na Talijanskem. Kratko je bilo njeno življenje, a sveto. Dober Jezuš je den za dnevom gučao ž njov i njej davao navuke za njo i vse nas. Gornje molitve je tudi po njegovom sveti (tanači), sklenola pobožna duša. — Ki šče več zvediti od njenoga življenja, naj piše po njeni življenjepis v Rajhenburg k č.g. Trapistom. (Slovenija Vr.)

„Presveto Srce Jezušove je boža blagajna (kasa), nebeska blagajna i zakladnica“ pravi Sv. Peter Damijani. — Zakladnica je tista kamra, v šteroj se kinči čuvajo, v blagajni se pa penezi to je vrednost drži. I zaistino, kinči so v Srci Jezušovem, kinči, vseh milosti i vrednost vekša od nebe i zemlje, ar je sam Bog, neskončno bogastvo, združen s tem srcem.

Blaženi so krotki, ar oni bodo z zemljov vladali.

(Mat. V. 5.)

Naš mili Zveličiteo, šteri v osmerih blaženstvih nebesko plačo obeta siromakom, preganjanim, — krotkim ponūdi samo zemlo: „Blaženi so krotki, ar oni bodo z zemljov ladali. Je to ne zaničavanje krotkosti? Ne... Nego ravno naopak, to je ravno povišavanje krotkosti. Kak da? Glejte! Če bi njim dober Jezuš samo prazno zemljo, prazen svet obljušo, bi je gotovo razžalostio — pa On to itak ne mogo obljubiti — a ar njim je obljušo i ponūdo zemljo napunjeno z ljudmi, napunjeno z nemrtebnimi dušami, je počastio krotke i podigno je ešče nad sirote i preganjane, ar je tem obljušo samo edno i to nebesko plačilo, krotkim pa teliko nebes,

keliko zemlje, to je keliko dūš dobijo s svojov krotkostjov na tom sveti za njegovo ljubezen. Ja cena krotkosti so dūše te zemlje. Krotki dūše dobijo za plačo, dūše, za štere je svoje življenje dao sam Bog, dūše, z med šterimi vsaka služi nebesa.

Ja cena dūše je sam neskončno veliki, dober Bog. Pa te drage dūše dnesden gde ležijo? Milijon i milijon jih leži v blati greha, v kopanji svinj to je grdi strasti, ležijo tam, gde po Jezuš-ovoj prepovedi ne bi smele. Iz toga blata, iz te nesnažne kompanje strasti samo krotkost more rešiti te uboge dūše. Samo krotkim se da zemlja, samo tei morejo i smejo po njoj hoditi, da je peklenski psi, peklenske svinje ne raztrgajo; samo tei majo dostop do zgūbljenoga kinča Kristušovoga, da ga rešijo. Ne z mečom, nego s krotkostjov so apoštolje, povrnoli poganski svet! Ne bojne, — nego krotke reči bože so zbūdile tiste pokorne suze, štere so nam rodile pokorne sv. Avguštine, egiptoinske sv. Marije, kortonske sv. Margarete. Sv. Frančišek Saleški je s svojov krotkostjov okoli 72 jezero dūš pripelao iz kalvinske zmote v krilo svete kat. Materecerkve. Njegova krotkost je genola tak č. don Boska, da jo je mesto šibe postavlo za vzgojitelico v svojih zavodah. Ž njov, z krotkostjov sv. Franciška so Salezijanci, šterih družb je on patron, pravim ž njegovov krotkostjov so rešili neštete sto i sto jezere iz mladine v kratkom časi, da ne jih je blato greha zamazalo, zadūšilo. — Krotkim ide zemlja z dūšami, — samo tem. Prosimo zato sebi i vsem, ki dūše vodijo, krotkost, od Srca Jezušovoga, štero je najmočnejše orožje Materecerkvi za pridobitev dūš. —

VII. Jezuš pred velikimi dūhovniki.

Na smrt ga obsodijo.

Trpljenje našega G. I. Kristuša. Spisao: Sv. Alphonz Ligouri.

Oni pa zgrabivši Jezua, pelali so ga k Kaifaši, k poglavaru dūhovnikov, gde so pismoznanci i starišinje vkūp zbrani bili. (Mt. 26. 57.) Pred ništernim dnevom so ga z poštenjom, z hvālnimi pesmami, slovesno sprevedili v Jeružalem. Zdaj pa zvezanoga, kak kakšega razbojnika pelajo v mesto nad vrata.

V noči, pri posveti, z groznov lārmov, rabukov idejo po vularicaj, lūdje so si ne mogli drūgo misliti, kak da so kakšega hūdo-delnika zgrabili.

K okni se paščijo z postele, radovedno vspitavlo: Koga so

zgrabili? Pa čujejo odgovor: Jezusa Nazaretskoga; se je zvedilo, ka je upornik, lažlivec, krivi prorok, zato je smrti vreden!

Kakše odürjavanje, zaničüvanje se zaselilo zdaj v srca; ve so zvedili pa vidli, da mož, koga so tak slovesno prvele v Jeružalem sprevodili, je ne Meššias, pa zdaj kak zapelivca so ga na zapoved pravde zgrabili. Poštüvanje se v odürjavanje spremenilo, žao i sram jih je bilo, ka so ednoga prostoga hüdodelnika za Meššiasa meli.

Celo slovesno so pelali Jezusa pred Kaifaša. Kaifaš je celo noč ne spao, čakao je na Jezusa. Zdaj je pred njim stao Jezus, sam je stao pred njim, ešče njegovi so ga odstavili, pa to se njemi vidlo.

Düša moja! glej sladkoga tvojega Zveličara! Kak hüdodelnik zvezani, z zaprtimi očmi, ali krotko i ponizno stoji pred gizdavim prednjim dühovnikom. Sveto i jasno njegovo lice je med vnogim trplenjom tüdi obdržalo svojo prijaznost.

Jezus moj! ka sam naj čineči, ve si ne od slaveči angelov, nego od brezbožnoga lüdstva obdáni? Dozdaj sam te vnogokrat zvezao z mojimi grehi; zdaj naj tüdi med nje stopim? Ne, raj merjem, ali to ne včinim več nigdar. Ne! dokeč bom le živo, Te lübiti ščem ino poštüvati, kak si vreden. Ti bodi moja jedina lü-bav, vse moje! Bog moj, ti si vse!

Velki dühovnik ga od vučenikov pa od njegovoga včenja spita vle naj najde kakši zrok za sodbo. Jezus njemi ponizno odgovori: *Jas sam očüvesno gućao tomi sveti — ovo ti — ki okoli mené stojijo — znajo, štera sam gućao.* (Jan. 18. 20—21.) Svoje protivnike pozove za svedoke.

Na krotki, pravičen odgovor je odgovor dobo. Pred njega skoči eden divji sluga, močno ga vdari po lici, kak či bi Jezus ta najpozadneša smet bila med lüdmi, ino njemi pravi: tak vüpaš gućati z velikim dühovnikom? *Gda je pa to pravo, eden z med tam stojećih slugov je plüšno Jezusa rekoč: Tak odgovarjaš velkomi dühovniki?* (Jan. 18. 22.)

Bog moj! kak je mogoče tak božno delati na tak krotki, ponizen odgovor? Velki dühovnik je vido to pa je slugo le ne zavrno za to grobjanstvo, muči, i z tem mućanjom pravico da slugi.

Ne muči pa Jezus. Ne je šteo, da bi ga tožili, da ne poštüje velkoga dühovnika: *Či sam božno gućao, posvedoči hüdobijo; či pa dobro, zakaj me bifeš?* (Jan. 18. 23.)

Ljübeznivreden Jezus moj, Ti vse to trpiš, naj samo zadosta vćiniš za moju hüdobijo, za moje grehe, s šterimi sam Tvoje veličanstvo razdreselo. Ödpüsti mi, za vrednosti toga trpljenja Te

prosim, odpusti mi! *Krivo svedočanstvo so iskali proti Jezusu, naj ga na smrt osodijo pa so ne najšli.* (Mt. 26. 59.) Da so ne najšli krive zroke za obsodjenje Jezusa, velki duhovnik se znova k Jezusu obrnilo, lahko ž njegovih reči zvedi kaj, zakaj volo ga za grešnoga slobodno imenuje: *Prisilim Te na živoga Boga, povej nam, či si Ti Kristuš, Sin boži?* (Mt. 26. 63.)

V imeni božem je prisilo Jezusa, zato je svedočanstvo mogeo dati od pravice, etak je odgovoro: *Jas sam i vidli bodete sina človečega sedeti na desnoj moči bože i priti v megla j nebe.* (Mk. 14. 62.)

Tak je, jas sam; vidli te ešče to, ali te ne bóm tak poniženi, kak zdaj, nego na troni dike v oblakaj nebeski mo sedo, kak sodec vseh ljudi.

Velki duhovnik čüječ to, je včesno svojo obleko, po pravici bi pa se na obraz mogeo vrčti i moliti svojega Boga i sodca: *Poglavar duhovniški je te razčesno svojo obleko rekoč: Preklinjao je! Gde so potrebni ešče svedocje? Ovo zdaj ste čüli preklinjanje. Ka sodite?* Pa na to so vsi z ednov rečjov odgovoril: *Vreden je smrti!* (Mk. 26. 65.)

Jezus moj! to sodbo je že nebeski Tvoj oča vöpovedao, gda si se njemi ponüdio, da zadosta včiniš za naše grehe! Sin moj, je pravo, či zadoščenje ščeš dati za grehe ljudi, te si smrti vreden, pa moreš tüdi mreti. — *Te so njemi v obraz plüvati i za šinjek so ga tukli, ništerni so gapa plüskali i pravili: Vgoni Kristuš, što je, ki Te je vdaro?* (Mt. 26. 67.) Od zdaj je vsaki samo priliko iskao, kak bi mogeo Jezusa šaliti; ve je na smrt obsojen, kak hüdodelnik, zdaj lahko delajo ž njim, ka ščejo. Plüvali so ga, z pesnicami bili, plüskali pa kak sveti Marko pravi: *I ništerni so ga začnoli plüvati i njemi obraz zakrivati.* (Mk. 14. 65.) Norca so se redili ž njega, kak z krivoga proroka pa kričali: Či si prorok, povej što Te je vdaro?

Sveti Oremoš pravi, da samo na sodnji den zvedimo, kelko špota so spravili to noč Jezusi.

Jezus moj, ednoga hipca si ne meo to noč mernoga, tam si stao ošpotani med grobjanskim lüdstvom.

Lüde, ste mogoči duže gizdavi ostati, gda Jezusa tak poniženoga vidite? Ste mogoči se na Jezusa zglednoti, pa njega ne lübiti?

Bog moj, kak je mogoča živeti edna verna düša, štera v evangeliji čte, kelko je trpo za nas Jezus, kak je le mogoča živeti brez lübezni, gda to nezgrüntano lübezen vidi? Ne je prisi-

ljeno njeno srce goreti, goreti od ognja večne lübežni do toga dobrotivnoga, lübezni voga Boga?

Povekšavao je trpljenje Jezušovo Peter, ki je prisegno, da ga ne pozna.

Hodi, moja dūša, poiščiva gori Jezušā tam v ječi, potolaživa toga trpečega, ošpotanoga Zveličara, zahvaliva se njemi za ljübežen, pokažvai njemi svojo žalost nad najnimi grehi, ār je bio čas, gda sva ga midva tūdi ošpotala, gda sva ga celo zatajila. Povej njemi, da bi rada mrla od žalosti, gda si misliš, kak si razžalila njegovo vrelo lübeče srce. Povej njemi le, da ga zdaj zaistino lübiš, da ne žeješ nikaj drūgo, kak trpeti pa mrejtī za njegovo lübezno.

Jezuš moj, pozabi vnogo žalost, štero sam ti spravo, zgledni se na me s tvojimi blagimi očmi, kak si se zgledno na Petra, ki je od toga pogleda do smrti objokavao svoj greh.

Sin boži, Ti neskončana lübav, Ti ešče zdaj trpiš za tiste lüdi, ki te odörjavlo, ki si z Tebov božno denejo! Radost nebes si Ti i dika. Velko dobroto bi včino Ti že z tem nam, či bi nam dopüsto küšnoti tvoje svete noge! Ka Te je pripravilo, da si se ta postavo na špot božnomi lüdstvi?

Povej mi, lübi zveličar, s čem sam ti mogoči nazaj dati ono diko, štero so ti nesramni lüdje vzeli? Čüjem tvoj odgovor: lübi zaničüvanje za moje lübavi volo, kak sam Te jas lübo za te.

Včinim to, Jezuš moj! Tebe so zavrgli za me, naj zavržejo mene tūdi za te.

VIII. Jezušā pred Pilata, potom pred Heroda pelajo, Baraba odpüstijo.

Vgojdnō so se pa tanačivali proti... Jezušī, naj ga na smrt dajo. I zvezanoga so pelali i prekđali Poncijū Pilatī, deželnomi glavari. (Mt. 26. 1. 2.) Komaj se zorilo. Dūhovniški poglavarje znova vōpovejo, da je Jezuš smrti vreden, ino ga pelajo k Pilati, naj ga na smrt osodi. Pilat vōzpita židove, potom pa Jezušā tūdi. Jezušā za nedužnoga spozna; sprevidi, da tožba je samo ogrizavanje, zato vōide ino pove židovom, da ne najde zroka, za šteroga volo bi toga človeka na smrt mogo osoditi: Vō je šo k židovom i pravo je njim: Jas nikšega zroka ne najdem v njem. (Jān. 18. 38.)

Ali židovje so stalno želili smrt Jezušā, zato Pilat, gda je čüo, da je Jezuš z Galilee, ga je k Herodi poslaol, naj se po takšem reši sodbe.

Herod se veselilo, kda so Jezusa pred njega prinesli, vupao se je, da de Jezus zdaj za njegovo volo čude delao, čuo je naimo od čudodelne moči Jezusa. Vu velkom veselji je vnogo pitao od Jezusa, — ali Jezus muči, edne reči ne odgovori, naj s tem pokaštiga grešno radovednost: *Pita ga pa z vnoгим gučom, ali on njemi nikaj ne odgovori.* (Lk. 23. 9.)

Nesrečna je duša, k šteroj že reči ne govori Jezus! Gospod moj! zaslūžo sam si, naj več niti reči ne gučiš k meni i me odstaviš zcela, ve sem tak vnoḡokrat ne poslūhno tvoje blage reči; ali prosim Te, ne zavrži me, smiluj se mi, guči znova k meni: *Guči gospod moj, ve poslūša tvoj sluga.* Povej, ka želeš, pa včinim.

Gda je Herod vido, ka Jezus nikaj ne odgovarja, je čemerengratao, kak z norcom si je djao ž njim, beli plašč je obeso na njega z norije, ošpotao ga je, pa v tom so ga nasledūvali ovi drūgi. Med smehom ga je poslao nazaj k Pilati: *Herod ga je pa zavrgeo, s svojimi vojakmi vred i v beli plašč ga je oblekeo na špot, i nazaj ga je poslao k Pilati.* (Lk. 23. 11.)

Le glej, moja duša, v obleki norcov vlačijo Jezusa po Jeruzalemi! O, ti moj zavrženi Zveličar! ravno to šče falilo, naj si kak z norcom denejo z Tebov.

Glejte kristijani, kak si dene te svet z večnov modrostjov. Blaženi je, ki se veseli, gda ga svet za norca ma, ki nešče nikaj drūgo znati, poznati, kak razpetoga Jezusa, ki lūbi trpljenje pa zaničūvanje, ki si etak zdehne s svetim Pavlom: *Ne sam si mislo kaj drūgo znati med vami, nego samo Jezusa Kristusa i toga razpetoga.* (Kor. 1. 2. 2.)

Židovski narod je meo pravico odsloboditev ednoga voznika prositi, od rimskoga namestnika. Zato Pilat Jezusa i Baraba ponūvle: *Koga ščete, naj vam ga odpūstim, Baraba ali Jezusa?* (Mt. 27. 17.)

Vupao se je, da de lūdstvo Jezusa želelo, ár Baraba je odōren hūdodelnik, morilec bio. Ali poglavarje žinagoge so že nahujštili vnožino, štera je brez vsega premišlavanja Baraba želela: *Oni so pa pravili: Baraba.*

Pilat vidoči, da na mesto nedužnoga raj ednoga hūdodelnika odslobodijo, je čemerno pravo: *Ka pa naj te z Jezusom včinim?* I vsi so kričali: *Razpi ga! Ali ka hūdoga je včino?* — pita znova Pilat. *Oni so pa ešče bole kričali rekoč: Razpeti naj bo!* (Mt. 27. 23.)

Gda sam grešio, sam ravno tak delao kak židovje. Zbirati mi trbelo i jas sam si raj grešno veselje zvolio kak Tebe, lūbi Jezus. Tak sam pravo: le veselje, ka meni to, či zgūbim Boga, ali ne! Tak sam gučao te, ali zdaj si raj zvolim Tvoje milošče,

ar je za vekše poštujem kak celoga sveta veselje i bogastvo. Jezus moj, neskončani Bog moj! Ober vsega te ljubim, samo tebe si želem!

Kak so židovje meli pravico si Jezusa ali Baraba zvoliti, tak je tudi nebeski Oča mogeo odločiti, koga naj odslobodi, Jezusa ali Baraba, pa on je etak pravo: Naj merje moj sin, grešnik pa naj sloboden bo. Apostol tudi pravi: *Ki je lastivnomi sini nej odpüsto, nego za nas vse ga je dao.* (Rim. 8. 32.) Čelo sam naš Zveličar pravi: *Tak je lübo Bog te svet, da je svojega jedinorojenoga sina dao* (Jan. 3. 16.)

Lepo spevle sv. Maticerkev na Vüzem: „O čudovitno ponižanje Tvoje dobrote do nas! O neprecenjeno svedočanstvo ljubavi, prekdaš svojga sina, naj slugo odküpiš.“

Pa kak je le mogoče, da eden veren človek ne zgori od velke lübezni do Boga, ki je tak lübo človeka. Če bi le vsigdar pred očmi meli to velko lübezen!

Razgled po krščanskem sveti.

233 električnih lampic so dali napraviti Marijini častilci v Sinj (Dalmacija) okoli Marijine podobe, štero veren horvacki narod goreče časti. Zastavo z podobov „Sinjske Dev. Marije“ smo meli priliko lani viditi v Zagrebi na euharističnom kongresi. Jako lepa zastava je bila. Mesto križov kre poti, keliko pametnej je za cerkev kaj küpiti. Nasledüjte sinjčare, i dajte v cerkvi kinčiti oltare z novimi prti, z novimi mešnimi oblekami, dajte pozlatit kelihe, ciborije, monštrance, küpite ministrantom obleko itd. itd. Vnogi se zato boji dati na cerkev, ar te ne de prešecije k njegovomi križi i ga svet ne de hvalo. Pa ki tak misli, ne samo ka plače ne dobi od dobrega Boga, ki je dao križ gorpostaviti, nego de ešče kaštigan, ka se je štima, ka je dela, ka za hvalo i ne pa Bogi na čast. — Kapela sv. Martina v bodočem Martinišči nema ešče nikaj. Razmite i nikaj za sv. mešo i druge pobožnosti. O, sem sem dajte svoje dare, ki ščete kakše križe gde gorpostavljati. Eden oltar poskrbeti z oblekov, gde se bo sveta meša služila, je več vredno pred dobrim Bogom, ka vsi leseni i kameni križi celoga sveta.

Vüpanje v Jezusovo sladko Srce kelko zmore. Že smo poročali v naših listah, ka so v Milani v Italiji predlani odprli katoličansko vseučilišče. To katoličansko visiko šolo je odprlo vüpanje do Jezusovoga predsladkoga Srca. Odbor bi mogeo taki zplačati milijon lir to je štiri milijone dinarov, meo je pa samo 50 jezero lir. Če za tri vöre ne plača, zgübi hišo

i šola se ve more odpreti. Ka napravijo v toj velikoj sili dobre duše? Idejo k dobrimi Jezui i z punim vupanjom pokleknejo pred Njega i prosijo pomoči Njegovo smileno Srce i zednim obljubijo: „Daj nam Jezuš, daj v treh vórah do rok dobiti milijon lir i mi bomo novo vseučelišče zvali po imeni „Tvojega Srca.“ I vseučelišče se zove „Vseučelišče Jezušovoga Srca,“ ar je v treh vórah potrebnih milijon lir prišlo vkúp po milosti toga dobróga Srca. O vúpajmo se v sladko Srce Jezušovo!

Sveto zemljo je obiskao meseca juna kardinal Oresta Gjorgi, kak papov odposlanec, koga so verniki z velikim spoštúvanjom sprejeli. — Juna prvoga je posvečena od francižkanov podignjena velika bazilika na gori Tabor, 15. juna pa nova bazilika v Jeruzalemi na getsemankom breščeki, gde je naš mili Zveličar krvavi pot potivo za nas.

Sveto leto bo k leti l. 1925. Sveti oča so to razglasili na svetek Gospodovoga vneboh da. Pripravljajmo se na velike odpústke. Prvo sveto leto so razglasili papa Bonifacij VIII. l. 1300.

Tri milijon dolarov je takša šuma v naših penezah ka mi to niti skoro vó zračunati nemremo. I to velikó šumo prosi pitsburgški púšpek od svojih vernikov. Pa zakaj koli? Ka v celoj púšpekiji postavi gor *katoličanske šole*. Verniki te peneze, to grozno šumo vkúp dajo, naj mladina dobra ostane. O kak lepo je to! Kelko si pa ti dao že v te namen na „Martinišče?“ Nasledújmo Amerikance. — O dušice mesto nerednoga pila darújte za Martinišče!

Cleveland. Poročajo nam od tec, da so naši vrli Amerikanci tú ob-slúžavali 40 vóрно pobožnost, to je molbo najsvetejšega Oltarskoga Svestva. Cerkev je ves čas bila puna i pod milim Jezušom se njim je te čas kak en hip kratek zdeo. Srečni i veseli so, ka so opravili túdi sv. spoved i dobrega Jezúša v svoje srce prijeli. Dúhovnikov je bilo pri pobožnosti 12, dvorjenikov 48, v belo oblečenih deklíc 60, rože jih je pa torilo pred Najsvetejše posebi 14. Deco so na te lepi red navčile naše vrle slovenske šolske sestre, štere majo tú katoličansko šolo zvano sv. Pavla. Dopis se dokonča s temi lepimi rečmi „Nigdar vam ne moremo povrnoti (dúhovnikom i sestram) mi grešni narod, ki nas vodíte po poti pravice k našemi dúšnomi zveličanji. Srce bi moglo biti ód oceli trdejše, šteró ne bi občútilo veselja nad blaženim časom i žalosti nad svojimi grehi. Pozdravljamo je prav srčno od naših src i njim želemo, ka si oni želejo od svoga srca.“

Odranci. Kovačko i šošarsko društvo je kúpilo za kapelo sv. Trojstva podobi Srca Jezušovoga i Marijinoga za 4600 Din. Lepe podobe je napravo podobar Karol Horvat v Domžalah na Kranjskom. Podobi so na proščenje, na god sv. Trojstva blagoslovili vlč. g. pleb. Vadovič Rudolf, ki so v svojem govoru kazali na pobožnost cehskih kotrig, štera je razvidna iz darovitnosti njihove na te sveti namen i so vernike pobúdjavali,

naj se po tom zgledi ljubezni do Jezušovoga i Marijinoga Srca ravna jo i v vseh svojih nevolah k njima pribežijo, ar je oboje srce puno bilo britkosti. — Pred i po blagoslovljanji je pevski zbor g. nadvučitelja Špragera lepe pesmi spevao.

Bivša Kraljica Zita je romala v Lurd, gde je skoro celo noč prebila v molitvi pred Najsvetejšim. — Čeravno prle tūdi bila pobožna, vendar jo trpljenje ešče bole navčilo Bogi služiti.

Chicago. Te veliki Amerikanski varoš, gde teliko naših Slovincov roboti, je dobo veliko čast. Njegovoga pūšpeka, komaj 52 leti staroga je podignola sv. Maticerkev na kardinalske čast. — Sin proste pralje Mundelein Jūrij Viljem, urednik kat. lista postane pūšpek, zdaj pa že kardinal. To čast njemu je spravila njegova gorečnost. Za vzgojo mladine, za sirote itd. je dao gorpostaviti lepeo vnoge milijone vredne zavode, zdaj pa postavlja seminišče, štero bo mel, v sebi vso vseuželišče, kakšega ešče nega na sveti. I vse to z koj? Z milodarov, ka vkūpdajo *dobri* katoličanci. I dajo vkūp letno štiri milijone dolarov. Delao je te višji paster i dela še samo za božo čast i zveličanje dūš, zato so ga sv. oča odlikūvali.

Žalost Črensovske farē se ne da popisati. Kinč farne cerkve, ljūbljenoga Jezušā so hūdodne roke oskrunile. Julia 6. okoli polnoči so vdri skoz segeštijo hūdodelniki v cerkev, vlomili oltar i odnesli ž njega monstranco pa veliki kelih za prečiščavanje, *oboje z božanstvom*. — Okak nas srce boli, ka so dobroga Jezušā tak oskrunili! Svete hoštije z keliha so po segeštiji i pred njōv ta zmetali, velika je pa najdena na koniki od črensovskoga cintora do Žižkov pri raketji blūzi Lebarve hiže. Plašček svioni je z kelikom vred odnešen. — Dober dūše, ki ljūbite Jezušā, tolažite z svojimi molitvami črensovske žalostne farnike i pridite na njihovo slavnost, gda bodo Jezušovo bože Srce za to grehoto pomirjavali. Den vam že naznanijo.

Priporočilo v molitev.

Presvetomi Srci Jezušovomi za odgajanje sküšnjav pri svetom prečiščavanji. — B. Bistrica. — Brezmadežnoj Dev. Mariji zadevo Martinišča. — Uredništvo, Črensovci.

Zahvala.

Za dobljeno düševno pomoč sv. Dühi Bogi i sv. Držini. — P. G. Bistrica.

Martinišče.

Kak stoji delo z Martiniščom? Nabrali smo okroglo 70 jezero dinarov. V dobrom polletu je lepa šuma, a s tov še nikaj ne moremo začeti. To je samo ešče vajatika, kravo trebe ešče kúpiti.

Pa ne kúpimo nikaj? Če za to malo šumo, pa ka ešče pride, dobimo kakšo hižičko, jo vsakojacki kúpimo. Ali v toj de melo največ pet ali šest dijakov prostora. Gde de pa te večina?

Pa zakaj hitrej ne ide nabiranje? Nabiranje ide ešče preveč hitro, samo davanje ma jako trde roke. Katoličanski bogatci naše lepe Slovenske Krajine so se ešče nej oglasili z vekšimi dari za te prepotreben zavod. Gde se tej genejo, bo hitro stao.

Ka pa siromacije? Siromacije davajo lepo, a nej vsi. Vnogi raj zapije, kak bi pomagao širiti božo čast. Mamo pa genljive zgiede. Nedavno nam je prinesla siromaškejša dovica 500, *pravi petsto dinarov na „Martinišče.“* Mogoče njej je krajcar ne ostao več vu hiži. Tak si je zgučala: znam mreti i te ne bo več prilike. — Pa tüdi drügi vnogi, jako vnogi radi dajo, jih pri ednoj hiši celo več, ki dajo po dinar na mesec.

Kelko bi pa naj dao vsaki bogatec, vsaki siromak? Vsaki siromak naj da na mesec dinar, bogatec pa deset i to skoz deset let, pa bo jako lepi zavod.

Dugo je to, deset let davati? Dugo je tistomi, ki nema ali ki nešče dati. Ki nema, od tistoga tak ne prosimo, ki pa nešče, od tistoga pa zaman prosimo, ki pa radi dajo, bodo vsikdar radi davali v dobre namene, ešče prek teh deset let, vsako leto skoz celoga življenja, zato je njim to nikši ter ne. Boža zapoved od ljübezni do bližnjega se ne glasi samo na deset let, nego na celo življenje. Če zato na deset let prosimo, ne delamo drügo, kak damo priliko, ka deset let se vsaki lahko vadi v ljübezni do bližnjega i si slüži veliko plačo v nebi. Če ne damo na Martinišče, moramo v drüge dobre namene, ar vrednost nam je dober Bog samo tak dao, da kelko moremo ž nje, davamo v dobre namene. On je najmre tak zravnao svet, ka si tisti, ki ma kaj, tak slüži nebo, ka da tistomi, ki nema, te pa tak, ka skaže zahvalnost do prvoga.

— *Darüjte! Darüjte! Darüjte!*

Martinišče i alkohol. — *Kama? Na Martinišče!* — *Kelko si dao na Martinišče i kelko na pilo?* „Posebno pa si še dobro zapomli, sin moj: gda zagledneš krčmo kre ceste, poženi konje i pre-

križi se trikrat*. (Ivan Čankar: „Potepuh in kralj Matjaž“.) Vašo deco goni po sveti alkohol. — Vnogi kodiš ne bi noso turbe, če ne bilo alkohola. — Od jetike bi jih pol menje mrlo, če *še ne bi pilo nezmerno*. Ropar vzeme peneze ali življenje, alkohol pa oboje. Vašo mladino pokvarja alkohol. Koliko nedužnosti bi ostalo, če ne bi bilo pijanosti. Kolikodece bi se rešilo cone: fotiv, fačok, če ne bi poznala nesrečnega oča i mati alkohola i plesa.

V svojih 70 letah nesam se niti ednok zapojo! Tak je spregovoro na smrtnoj postelji Tilly vojskovodja, ki je zmagao v 36 bitkah. — Ja, ki zna premagati največjega sovražnika, alkohol, premaga tudi manjše sovražnike!

Koliko je krčem i kavern v našoj državi? Stodevetdesetštiri jezero. *Pride na vsakih 60 ljudi edna.* — Je čuda zato, če mamó telko pijancov?! I znate povedati za zrok, zakaj se odpirajo ešče nove krčme i kavarne? Ide se zato, da se oropate dušne lepote i vrednosti, da ste sirote na duši i vu vrednosti. — Ne dajte se! Ne dajte se! *Prisilit vas ne morejo. Ne dajte se!*

Strašno dačo plačamo mi Slovenci. Kakšo dačo? Plačamo 457 milijon dinarov dače letno. Znete kak se zove ta porcija? Lehko je to dohodnina? — Ne. — Lehko je obrtni davek? Lehko je zemljarina? — Tudi ne. — Lehko nam pri carinah telko odračunajo? Tudi ne. Ka je pa te to za dače? — Ne zosagajte se! *Telko zapijemo edno leto v Sloveniji! Razmite, 457 milijon dinarov!* Z te šume bi lahko vse šole, vse špitale i cerkvi gordržali, pa ešče druge dače plačali i poleg toga ostali zdravi na duši i teli pa ne bi zgubili poštenja po bitji i klanji. — Premislite, premislite, kama vodi nezmerno vživanje opojnih pijač! — Ne more biti Marijino dobro dete, ki ljubi alkohol. Ki ljubi Marijo, sovraži alkohol: ki ljubi alkohol, zavrže nad vse trezno i zmerno Bl. D. Marijo, božo i svojo mater. Ka ljubite?! Glejte če bi se menje pilo, bi se več dalo na Martinišče! Presodite, ka je več, pijanost, štera mori dušo i telo pa oboje spravi v večno pogubljenje, ali pa treznost, štera da zdravje teli, bogastvo duši po milodaraj, štere poklonite na kapelo i hišo sv. Martina, gde Jezus bo prišo vsaki den na svet blagoslavljat Vas!? Sodite!!!

V uredništvu M. Lista v Črensovcih, Prekmurje se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pušpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. molitvena knjiga „Hodi k oltarskomu Sveštvu“ v polplatno vezana z rdečev obrezov po 12 D., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov več štampati, kak lani. Segajte po njih, ki jih še nemate. *Dev. Mariji na čast spúnite, bogatci, jako lepo delo, če sirotam klúpíte M. List. Košta samo 10 Din. na leto z kalendarom vred.* — *Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponújate Marijin List, da si ga duše naročijo.* Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca. **Vredništvo.**